

Regnū est infociabile. Curt. l. 10. c. 9 init.

l. 4. c. 11: neq mundū posse duobz solbz regi, neq orbem suū duo regna salvo terraz statu habere.

Nulla sancta societas nec fides regni est. Ennig apud Cic. l. off. 8. q sequuntz ibid, etiā frivire poterunt varianda huic phasi: Cuiusmodi est, in quo non possunt plurim excellere, in comple-
tionq fit tanta contentio, ut difficultu sit sancta societas societatim. declaravit id modo tempetur (Ca-
sari &c.

[Homer. Il. β: οὐκ ἀναδοῖσιν ἀδελφοῖσιν &c.]
Cic. l. 1. off. in Dion. Non posse bene gov. reg. mul-
Senec. Agam. v. 257. ^{tyz Imperis.}

Nec regna sociū fere nec fides sciunt

Thyest. v. 442:

non capit regnū duos.

Non bene governant nec in una sede morantz

Lucan. l. 1. ^{Non bene governant nec in una sede morantz}
Nulla fides regni sociū, oīzq potestas
impaticar consorti eūt. nec gentibz ullis
credite &c

Non capiunt dominos regna vengz duos.

Tacit. l. An. c. 12: Unū ē Reip. corpz atq unius ani-
mo regendum.

c. 6. ea conditio ē imperandi, ut non aliter
ratio qst q si uni reddatur.

Stat. Theb. l. 1, 129 — summo dulcisq unū
Stare loco, sociūq comer discordia regni.

Zenodot. quā dēxun s' ἐπέφ' δύο ἐπιδέξασ